

mod dem behøves der langt stærkere Værn end mod Pressen i Almindelighed. Det er langt bedre, at man faaer at vide, at der trykkes og skrives for Penge, ligesom der væves for Penge, og at Pressens Producter derfor ikke have stort Andet at betyde end Lærredet, man kjober i Boutikerne; det er langt vigtigere, at man kommer til at vide, hvor stor en Deel af Pressens Frembringelser der er reent Speculations- og Handelsvæsen, end at man ved at sætte saadanne skarpe Forbud kommer til at give den en Betydning, som den ikke fortjener. Man bør paa den ene Side ikke tage Væven fra Bøveren, men paa den anden Side heller ikke give Væven for megen Betydning. Kunde man derfor komme til at lade denne Paragraph reent gaae ud, saa vilde man sætte baade Pressen og de af Pressen forfulgte Folk paa det lykkeligste Standpunkt ligeoverfor hinanden. Vi ere i Lov med at indtage det rette Standpunkt i saa Henseende, lader os ikke fordærve det, lad os ikke forrykke det med at skrive en saadan Paragraph.

Danfær: Jeg skal blot bemærke, at, hvis Thinget lader denne Paragraph falde aldeles bort, saa ville vi endnu beholde Tre-marksstraffen, og altsaa Folk, om hvem der siges, at de ingen Gælder have. Vil den ærede Rigsdagsmand foretrække det?

Sjæchering: Det er mig accurat det Samme.

Krieger: Under Forhandling er der for Diebliffet tre Paragrapher, som ere temmelig forskellige. Jeg havde ikke troet, at vi havde behovet at fremsføre noget Væsentligt til Forsvar for den Paragraph, som nys er bleven angreben af en æret Rigsdagsmand, — dog det skal jeg senere komme tilbage til. Det, hvorfor jeg har reist mig, var nærmest nogle Angreb paa § 8, der, om jeg tør bruge det Udtryk i en god Forstand, her egentlig ikke kom fra Fjender, men fra Venneleir. Forslaget er derimod blevet forsvaret, om jeg saa maa sige, snarere af En, som jeg desværre her er nødt til i samme Forstand at kalde Fjende, nemlig Rigsdagsmanden for Bræstø Amt's 4de Valgkreds (Grundtvig), som, hvad den første Deel af Paragraphen angik, oplyste, at, hvis vi overhovedet skulde have en Bestemmelse i

den Retning, saa maatte den have faaledes, og jeg troer, at han fyldestgjørende udviklede, hvorfor vi netop, og det efter hans Raad, have holdt os til denne Form. Idet jeg henholder mig til dette Forsvar for Affattelsesmaaden, troer jeg derimod med nogle Ord at maatte møde de Angreb, som ere gjorte paa Paragraphen, navnlig paa dens første Deel, jeg sigter her navnlig til den ærede Minister, som er Rigsdagsmand for Helsingør (Clausen); jeg troer nemlig, det er farligt, endog blot i eet Diebliff, at lade sig saa at sige angribe af Besnismisme, det er farligt, fordi man ikke kan faae Noget, der mere tilfredsstillter Ens Begreb om Folketsirkens Krav, derfor at erklære, at saa hele Paragraphen hellere maa gaae ud. Det er saameget besynderligere, forekommer det mig, af denne Grund at ville angribe Paragraphen, som den ærede Rigsdagsmand hverken har stillet noget Forslag her, eller i sin Tid i Landsthinget har udtalt sig imod den Forandring af Regjeringsudkastet, som vi forsaavidt ganske have fulgt. Naaget jeg flere Gange har berørt det Punkt om Vædringsforslag — jeg taler ikke her om dette Punkt i Forhold til Justitsministeren — maa jeg dog atter komme tilbage til det her, at det kan virkelig ikke gaae an at henstille til os Forslagsstillere Alt, hvad der findes i Regjeringens oprindelige Forslag eller i Landsthingets Beslutninger; de Indsigelser, der fremskomme mod Regjeringens Forslag eller mod Landsthingets Beslutninger, burde dog virkelig være fremkomne tidligere, og bør ikke billigtvis vanskeliggjøre det hele Overblik over denne Forhandling. Med Hensyn nu til de Bemærkninger, der ere fremsførte af min ærede Ven, der har været med at stille dette Forslag (Schack), maa jeg tilstaae, at det har gjort mig ondt at høre, at han fremsførte sin; om jeg saa maa sige, skulte Dissents. Jeg skal ganske oprigtigt berøre dette Punkt, thi jeg troer ikke, det er ligeegyldigt med Hensyn til Lovens Skjæbne; det er en Selvfølge, at, naar Nogle arbeide sammen, saa maa man underordne sig noget for at gaae sammen, det gælder om Fleerheden i et Udvalg, men det gælder ogsaa om Fleerheden her i Salen, og jeg tillader mig derfor at rette det Ønske til alle dem, som